

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre . . . 6 korona.
Egyes szám ára 4 fillér.

MELÉKLENIK HETENKÉNT EGYSZER-
szombaton és egyes rendki-
vüli alkalmakkor.

A VÁROS

SZERKESZTŐSÉG:
Városi közlévtér (városháza,
földszint 7. sz. ide küldendő
a kéziratok.)

KIADÓHIVATAL:
Városi könyvnyomda-vállalat
Irodája, ide küldendő
az előfizetési díjak és hirdetések.

KÖZIGAZGATÁSI, KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Főszerkesztő: **VECSEY IMRE.** ♦♦ Felelős szerkesztő: **KONCZ ÁKOS.**

Kiadótulajdonos: **A VÁROSI KÖNYVNYOMDA-VÁLLALAT.**

németújfalui SIMONFFY IMRE.

Debreczen sz. kir. város székházának ormáról komor gyászlobogó hirdeti a város egyik leg-hűbb fiának: németújfalui *Simonffy Imre* nyugalmazott polgármesternek, városunk diszpolgárának elhunytát.

Elvesztését mindannyian érezzük és kegyeletes érzéssel állunk ravatalánál... Legjobbaink egyikét temetjük az anyaföldbe, midőn utolsó útjára kísérjük és tisztelettel adózunk nevének, emlékének, midőn lelépve az élet mezejéről, elme egy szépen és bölcsen megfutott élet után pihenni...

Ötven esztendőnél tovább szolgálta városát tudásával, tehetségével a változó politikai viszonyoknak hol forgatagában, hoi békés napjaiban... Lépcsőről-lépcsőre haladt és mint polgármester ment a jól megérdemelt nyugalomba. És hosszú közpályája mindegyik lépcsőjén megállította helyét és alkotásának egész serege, testlé vált eszméinek diadala kísérte pihenő útjára... Szívének és eszének egyesített kincsével dolgozott szeretett városa fejlődésén és midőn 1902-ben nyugalomba vonult, nyugodt önérzettel hagyta oda a város polgármesteri székét, körülvéve szeretettel, tisztelettel és a becslés minden jelével.

A legendás idők napjaiban a megboldogult is ott állott kigyult arccal, tele reménnyel a kibontott zászló alatt... Kardot kötött a fenyegetett szabadság védelmére... És mikor a félistenek elemének győzni, vagy meghalni, ő is odahagyta békés otthonát és résztvett a népjogok harcában, mint annyian kárlásai közül.

A szomorú időszakban, midőn a nemzetre halás álom szállott, őt is ott látjuk a reményt veszítették között... Leteszi a kardot és tollával dolgozik különböző hivatalokban... A város közönsége hamar észreveszi tehetségét, tudását, megismeri szép lelkét és ideális gondolkozását, majd vezető szerepet juttat neki és 1875-ben nagy lelkesedéssel polgármesterének választja.

Huszonhét éven át minden tisztújításnál személye felé fordul a bizalom, melyre méltán rászolgált. Éjjelét-nappalát arra szenteli, hogy virágzóvá tegye városát. Terveiben, eszméiben a jők egész serege támogatja, a haladás évről-évre

szembeszökő úgy, hogy midőn 1895-ben a város közönsége polgármesterségének husz éves jubileumát ünnepelte; köztudatba ment át ama nagy igazság, hogy Simonffy Imre nagyban hozzájárult a város kibontakozó szépségéhez, haladásához és emelkedéséhez.

Munkában élt, ez volt a vezére. Önerdeklet nem vitt munkájába. Olcsó dicsőség, hamar muló hiúság nem tudta meghódítani gondolkozását. Jelleme szilárd volt. Az olykor-olykor feltámadó viharokat bölcsen tudta lecsendesíteni szeretetreméltóságával és a meggyőzés fegyverével. Tetteiben nem volt gyors elhatározású és eszmével is csak akkor lépett elő, mikor azok diadalában és népszerűségében bízott. Sima és udvarias volt mindenkiel szemben, állásának súlyát az alárendeltekkel nem érezte, de ha a város méltósága vagy állásának tekintélye forgott kockán, ott hajthatatlan maradt és szilárdan megállta helyét. A tisztviselőknek igazi atyja volt, kiknek érdekeit mindenkor védelmezte, azoknak gyarlóságait a szeretet és részvét nézőpontjából ítélte meg. A munkás, kötelességtudó tisztviselőt nagyra becsülte. A munkában maga járt elől és a város legapróbb ügyeivel is szívesen foglalkozott. Szerette az emberben az egyenességet, mert ő maga is világos utakon járt egész életében. Meghallgatta mindenki panaszát és ha elsimíhatta a gondokat, boldog volt, hogy jót tehetett.

Polgármesteri működésének 27 esztendeje alatt nagy alkotások létesültek városunkban. Beléptünk ezen idő alatt a nagy, számottevő városok sorába. Emberbaráti és kulturális intézeteink folytonosan fejlődtek, közigazgatásunk mintaszerűvé vált és ha az államtól nem is kaptunk áldozatok nélkül semmit, mégis a megboldogult békés természete mindenkor bizonyos benső viszonyt szült az állam és város között, ami a közügyek helyes menetelét biztosította.

A megboldogult érdemeit a koronás király is elismerte, amennyiben királyi tanácsossá nevezte ki, majd a III. o. vaskorona-renddel tüntette ki, ezenkívül tulajdonosa volt az olasz korona-rend tiszti keresztjének, Fiume város 1893-ban, Debreczen pedig 1896-ban diszpolgárává választotta,

ezáltal is kifejezést kívánván adni tiszteletének és szeretetének.

De nemcsak mint városunk polgármestere dolgozott fáradhatatlanul, hanem mint egyházunk hű fia nemes buzgalommal, élő hittel vett részt az egyház ügyének vezetésében. Mint a debreczeni ref. egyház főgondnoka fáradhatatlan volt és emellett a társadalmi élet minden fontosabb ügyeiben mint vezető dolgozott soha nem lankadó tevékenységgel.

Boldogságos családi életét az utolsó időkben valóságos rombolás érte. Szerető neje elköltözött mellőle az örökkévalóságba, majd szeméfyene, életének reménye, öröme, büszkesége, boldogsága, egyetlen fia omlott a korai sírba. Nagy lelke Istenben vetett meggyűvással fogadta a kettős csapást, amit csak az enyhíthetett, hogy egy nemes nő lélek ezerszeres gondnal és szeretettel igyekezett pótolni a megnevezhetlen veszteséget.

A megboldogult már hosszabb idő óta gyöngélt. Bizodalommal, reménnyel várta azonban a tavasz fakadását. A nagy kor azonban pihenni vágyott és a halál kioltotta élet mécsét, gyászba borítva mindazokat, akik Simonffy Imrénben az új Debreczen egyik legnagyobb alapvetőjét tisztelték és mindazokat, akik az ő egyéniségének súlyát és szeretetreméltóságát ismerték és becsülték.

Nevét, emlékezetét bizonyára örízni fogja a kegyeletes kezek által emelt márványkő. Ez azonban idők multával elporlik, mint minden emberi alkotás. Neve azonban megmarad a város évkönyveiben és még maradandóbban azok szívében, akik benne az igazi embert és modern haladás uttörőjét tisztelték.

Ugy halt meg, amint élt, megsiratva és szeretve.

Az elhunyt életrajzi adatai.

Németújfalui Simonffy Imre 1824 november 28-án született Debreczenben. Atyja Károly, Simonffy Sámuel főbíró negyedik fia szintén városi tisztviselő volt. Edesanyja Csapó Zsuzsánna. Iskoláit a debreczeni főiskolában végezte 1833-tól 1844-ig, egy év kivételével, midőn Eperjesen tanult. A tisztántul kerületi táblánál, Biharmegye első aispánjánál és a kir. ítélőtáblánál teljesített juratuskodás után 1847-ben ügyvédi vizsgálatot tett. Még azon évben Biharmegye tb. aljegyzője lett.

1848 június 18-án lépett szülővárosa szolgálatába, hol tiszteletli jegyző lett. A legendás időkben a debreczeni első önkéntes század bízalma a fiatal Simonffy Imrét érte, aki letette a tollat és kardot kötött. Később mint kapitány szolgált a verespántikások századában. A szabadságharc lezajlása után előbb mint jegyző, később mint tanácsnok szolgált a városát. 1861-ben azonban leköszönt állásáról és a kereskedelmi és iparkamara titkárságát fogadta el, míg az alkotmányos élet kezdetén a város főkapitánya lett.

Polgármesterré 1875 október 7-ikén választották meg egyhangulag. Ezen tisztséget 1902-ig viselte, amikor is magas korára való hivatkozással nyugdíjaztatását kérelmezte. A város közönsége gyönyörű szavakban emlékezett meg jegyzőkönyvében a távozó érdeméről és diszpolgárává választotta s életnagyságu képét a közgyűlési terem részére művészi kezek által megfeszítette.

Németújfalui Simonffy Imre halála mély részvétet keltett a városban és a gyászoló családnál igen sokan jelentek meg részvétük kifejezésé végett. A városi tanács ma tartott ülésében Kovács József polgármester kegyeletes szavakban emlékezett meg a megboldogultról, kiemelve mindama érdemeket, melyeket a megboldogult a város felvirágztatása körül szerzett. Ugyanakkor a tanács kimondotta, hogy a város közönsége és tisztikara nevében a ravatalra koszorút helyez, a megboldogult érdemeit jegyzőkönyvébe iktatja, továbbá a gyászoló

családnak a ravatalozásra a városi székház nagyertermét felajánlja és a temetésen a tisztikarral részt vesz, mely alkalommal a sírnál Kovács József polgármester mond az elhunyt felett beszédet.

A gyászoló család jelentése így szól:

Németújfalui Simonffy János mint testvére és özv. németújfalui dr. Simonffy Béláné szül. ludányi Bay Ilona mint menyegye, vagy maguk, mint a többi rokonok nevében is mint bánattal s fájdalomtól megtört szívvel jelentik **németújfalui Simonffy Imre** királyi tanácsnok, Debreczen sz. kir. város diszpolgára és nyugalmazott polgármestere, volt 1848/49. honvédszázados, a debreczeni ref. egyház főgondnoka, a ref. főiskola helyi gondnoka, a tisztántul ref. egyházkerület tanácsbírája, a III. oszt. vaskorona-rend, az olasz korona-rend és a szerb Takovna-rend tulajdonosának, munkás és tevékeny élete 86-ik évében folyó hó 6-án, este 1/2 óra körül történt csendes elhunytát. A boldogultnak földi részei a folyó 1910. évi február hó 9-én, szerdán délelőtt 1/2 óra körül, előbb a Kossuth-utcai 7. számú háznál, majd a Nagytemplomban tartandó rövid egyházi gyászszertartás után a Cegléd-utcai temetőben lévő családi sírba helyezve a siri nyugalomra tetétti. Debreczen, 1910 február 6-án. Áldás és béke poraira! A gyászoló család a koszorúk mellőzését kéri.

A város közönségének és tisztikarának jelentése így hangzik:

A. B. F. R. A. Debreczen sz. kir. város közönsége és tisztikara fájdalmas érzéssel jelenti, hogy a város diszpolgára és érdemekben gazdag nyugalmazott polgármestere **németújfalui Simonffy Imre** ur 1848/49-honvéd százados, kir. tanácsnok, a III. o. vaskorona-rend és az olasz korona-rend tulajdonosa, a debreczeni ref. egyház főgondnoka stb. stb. 1910. évi február hónap 6-ikán, életének 86-ik évében elhunyt. A megboldogult temetése február 9-én, délelőtt 10 1/2 óra körül lesz a Bathány-utcai gyűzőházban a reform. nagytemplomban végzendő ima után a Cegléd-utcai temetőbe. Egész életét városa ügyeinek felvirágztatására szentelte, virasszon sirja felett a város közönségének hálás kegyelete.

A debreczeni reform. egyház presbyteriuma a következő gyászjelentést adta ki:

A debreczeni reform. egyház presbyteriuma a legmélyebb fájdalommal jelenti reform. egyházunk főgondnokának néhai **németújfalui Simonffy Imre** kir. tanácsnok urnakélete 86-ik évében, az évi február hó 6. napján este 1/2 óra körül történt csendes elhunytát. A boldogult az 1854. év óta reform. egyházunk szolgálatában állott mint presbyter, ugyanő többször választott főgondnokul, legutóbb 1892-től kezdve mind e mai napig szakadatlanul viselte a főgondnoki tisztelet és ebben a tisztségben buzgó egyháziasságából, hitüességéből s pártatlan kötelességtudásából eredő egész odaadással teljesített szolgálatával maradó érdemeket szerzett reform. egyházunk kormányzásában és a debreczeni ref. főiskolának ügyeinek fejlesztésében. B. e. főgondnokunk földi részeit f. 1910. év február hó 9-én — szerdán — délelőtt 10 1/2 óra körül Kossuth- u. 7. sz. házából a reform. nagytemplomban tartandó rövid egyházi szertartás után a Cegléd-utcai temetőbe kísérik siri nyugalomra. E gyászos alkalomra egyházunk minden tagját, közelebbről presbytereit fájó szívvel meghívjuk. Debreczen, 1910 február 6. A presbyterium elnöksége.

!! MEGJELENT !!

□ A VÁROSI TANÁCS KIADÁSÁBAN □

DEBRECZEN SZAB. KIR. VÁROS ÉRVÉNYBEN LÉVŐ SZABÁLYRENDELETEINEK GYŪJT EMÉNYE.

Az 564 oldal terjedelmű vaskos kötet ára

2 KORONA.

Kapható a városi könyvnyomda-vállalat iró-dájában. **Kossuth-utca, városház-épület.**